

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

§. III. De Scientia acquisita Jesu Christi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

rum mihi scientiarum genera, velut quatuor portiones exquisitissimas ejus, quem ingressi sumus, thesauri, duas illarum jam

aspexi, scientiam beatificam & scientiam infusam: Quæ est igitur tertia? Ecce tibi eam: & hæc est scientia acquisita.

§. 3. De Scientia acquisita Jesu Christi.

JESUS CHRISTUS
solus contulit
sibi ipsi scientiam
acquistam & quomodo.

Nuncupatur Scientia acquisita in Jesu Christo illa, quam ipsemet sibi formavit ex proprio suo intellectu, quin acceperit illam ab alio (nunquam enim aliquid didicit nec ab Angelis, nec ab hominibus) sed cum ipsemet uteretur luminibus ac cognitionibus incomparabilis potentie intellectus sui, omnibus locupletatus est scientiis, quibus intellectus humanus Dei-Hominis vi discursus & ratiocinationis repleri potest. DEUS solus contulit ipsi scientiam infusam; sed is ipsemet sibi comparavit scientiam acquisitam. Prima est extracta e thesauris Dei absque eo, quod alio esset opus, quam illam recipere; sed secunda extracta est e proprii sui intellectus fundo, quod DEUS conjecerat omnia scientiarum semina, sicut in sinum terræ omnium plantarum semina conjecerat, quando mandavit: *Germinet terra herbam viventem.*

Gen. I.

Noster intellectus est creatus ad progignendas scientias, sicut terra ad progignendas plantas,

Si intellectus humanus bene coleretur, non est scientia naturalis, quam ipsemet e proprio suo non posset educere fundo, cum erectus sit ad producendum cognitiones & scientias, sicut ter-

ra ad producendum herbas & plantas. Sed maledictio DEI, quæ terram nostram spiritualem pari ratione percussit, quæ corporalem, in supplicium peccati Proto-parentis nostri, eò nos redegit miseriarum, ut, sicut terra non producit ex seipsa nisi tribulos & spinas, & post sedulam etiam ipsi impensam culturam, nostrum frustratur & suâ spe dejicit laborem, sterilis manens ac ingrata; ita intellectus noster naturalis ex seipso non producat nisi errores & ignorantias, & postquam etiam in ipso colendo omnem navaverimus operam; tam parum inde referamus, ut omnes scientiæ sapientissimi in mundo hominis, ferme sint nihil respectu eorum, quorum laborat ignorantia.

Non nisi intellectus Jesu Christi est, quem invadere non poterat peccatum, quique alia ex parte omnem habebat perfectionem, cujus intellectus humanus habebat capacitatem: Ipse solus possidebat fundum tam divitem, tamque fecundum in omni bonarum cognitionum & scientiarum genere, ut illæ se producerent,

rent, quasi seipfas, isque sine ullo labore vel studio à primo instanti conceptionis suæ imbutum se conspiceret cunctis scientiis naturalibus, quas intellectus comparare sibi potest humanus.

Sed hujusmodi scientiæ acquisitione genere quid opus habuerat, interrogavit Philemon, cum beatam habuerit & infusam, per quas tam perfectè cognoscebat omnia? Hoc non erat, quòd opus habuerit illis, respondet Ecclesiasticus, sed ex quadam perfectionis abundantia: non enim decebat mirificam hanc intellectus sui naturalis fecunditatem sterilem manere, vel vacuam eo, quo poterat perfici: *Ur, sicut dicit S. Thomas, non esset in Jesu Christo defectus minimus, quantum ad ipsius animam.* Profectò cum Verbum æternum includendo hominem in mysterio Incarnationis, assumpserit ratione quâdam in Persona sua universum mundum, oportebat, ut omnes quoque spirituales mundi assumeret perfectiones, quarum scientiæ acquisitione unum ex præcipuis conficiunt ornamentum. Verùm concluderat omnes in seipso, velut in thesauro abscondito: *In quo sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ absconditi.* Non ostentabat illas vel minimum ad comparandum sibi applausum & estimationem hominum; nisi quantum fuerat ad operandam mundi salutem opus.

In quo admirandum nobis re-
 liquit exemplum perfectæ humi-
 litatis, quæ nunquam exercetur
 excellentius, quàm quando intel-
 lectus, qui resplendere posset ve-
 lut cæli sidus per lucis suæ radios,
 eximiam, quâ excolitur, osten-
 dendo eruditionem, voluntariè
 sese ecclypfat, seque deditâ celat
 & occultit operâ sub silentii & mo-
 destiæ velo, dissimulando, possi-
 dere se absconditum hunc the-
 saurum, nisi quando obstringitur
 ostendere illum ad majorem
 Dei gloriam & animarum salu-
 tem. O quàm paucos reperire
 est inter doctos & etiam magis
 spirituales, qui id genus humi-
 litatis noverint exercere. Siqui-
 dem si difficile est abscondere
 lumen sensibile, quod seipsum
 profert in medium, ratione quâ-
 dam æquè difficile est abscon-
 dere lumen spirituale, quod sem-
 per erumpit, dum magis conti-
 neri putatur.

Quot & quanta sacrificia in-
 teriora faciebat absque intermis-
 sione Jesus Christus ad glorifi-
 candum DEum Patrem suum.
 Magna hæc anima infinitâ ratio-
 ne splendidior millenis solibus,
 in profunda semper continebat
 se modestia, quo fiebat, ut fieret
 parvi, filius censeretur indigentis
 fabri, & permagnæ homo sim-
 plicitatis. Vivebat incognitus
 in medio ignorantia hominum:
 tolerabat sarcasorum & contu-
 me-

M m m 3

tume-

D. Th. 3. p. q.
12. a. 1.Cur opus fue-
rit habere JE-
sum Christum
scientiam ac-
quisitam ultra
beatam & in-
fusam.ad Coloss. 2.
v. 3.

tumeliarum multitudinem, la-
celitus ab eis aculeis, & admi-
randa cum patientia & mansue-
tudine respondebat illis: verbo-
rum ac disceptationum provo-
catus ab eis certamine, quo nil
quærebant nisi obruere ipsum
confusione, obviabat eis mirâ
responsorum dulcedine: Evan-
gelium suum prædicabat verbis
tam simplicibus, ut contemne-
rentur à superbis, quamvis præ-
dita essent virtute tam sublimi,
tamque eximiâ, ut animæ illa
cum humilitate perpendentes in-
venirent in illis miras, quibus ab-
riperentur, illecebras, sibi que in-
comprehensibiles, quas re ipsa de-
gustant & Angeli & homines;
sed gratia hæc abscondita est sa-
pientibus & prudentibus mundi,
sicut ipsemet dicit, & revelata
non est, nisi parvulis, id est, hu-
milibus.

Ad comprehendendum benè spi-
ritum & intelligentiam homi-
num, oportet intelligere benè
ipsorum verba; sed ad compre-
hendendum benè verba JESU
Christi, oportet habere ipsius Spi-
ritum, qui tam oppositus est spi-
ritui mundi, & usque adeò spi-
ritum transcendens humanum,
ut ii, qui legunt vel audiunt di-
vinæ ipsius sapientiæ verba abs-
que hoc Spiritu, nihil ex iis in-
telligant.

Nonnè appellas scientiam ac-
quisitam JESU Christi illam, re-

posuit Philemon, quam acquisi-
vit successivè, & juxta quam
proficiebat sapientia & ætate apud De-
um & homines, sicut sanctum di-
cit Evangelium? Non, respon-
det Ecclesiasticus, non oportet
confundere in ipso scientiam ac-
quisitam cum scientia experi-
mentali. Verum quidem est,
utramque esse acquisitam, sed
modo diverso: siquidem traha-
bat unam ex seipso, è proprio
fundo intellectus sui, & alteram
recipiebat ab extra, ex usu sen-
suum suorum. Hinc est, quòd
cùm intellectus ipsius, habuerit
in primo instanti vitæ suæ om-
nem suam perfectionem, ab illo
momento tam perfectè fuerit
repletus tribus scientiarum gene-
ribus, beatificæ, infusæ & acqui-
sitæ, ut hæc nunquam adauctæ
fuerint novâ aliquâ cognitione,
quam acquiserit progressu æta-
tis: Et quando Evangelium no-
bis dicit ipsum profecisse sapien-
tiâ, sicut ætate, intelligendum
est juxta expositionem S. Am-
brosii & Theophylacti, quòd ex-
terius ostenderit majorem sapien-
tiam, juxta proportionem, quam
ipsius ætas requirebat: siquidem
si constitutus adhuc in infantia
demonstrasset omnem sapien-
tiam viri perfecti, fuisset prodigium,
quod percelluisset pavore
mundum, potius exhibens phan-
tasma, quam verum infantem:
*Visus fuisset prodigiosus, & esse phan-
tasma pueri, non verus puer.*

Luc. 2.

Differentiam
ter scientiam
acquistam &
experimenta-
lem JESU Chri-
sti.

Quomodo
intelligo-
dum, quòd Je-
sus Christus
profecit sa-
pientiâ.

Theophyl. in
Ve. cap. 2. Luc.

Verum non ita se habet cum scientia experimentalis, quam paulatim trahebat ex objectis exterioribus, per usum suorum sensuum, sicut alii omnino infantes. Siquidem negari non potest, ipsum profecisse indies in

hoc scientiæ genere, juxta quod indies novas capiebat experientias. Hæc est illa scientia experimentalis, quæ constituit quartam & ultimam portionem thesauri intellectus sui. Ecce quid exin comprehendere possimus.

ARGUMENTUM.

§. 4. De Scientia experimentalis Jesu Christi.

Anima nostra agit cum Deo & creaturis modo diverso.

Anima nostra, quæ medium tenet locum DEum inter & creaturas, eòquod sit infra Deum, & supra omne id, quod DEus non est, potest agere & conversari cum ambobus. Ut conversetur cum Deo, qui purus est Spiritus, habet intellectum suum, qui totus spiritualis est; & ut agat cum creaturis, quæ materiales sunt, habet sensus suos, qui sunt corporales. Ipsa agit cum Deo, ad recipiendum ab ipso cognitiones, ipsa agit etiam cum creaturis ad recipiendum ab illis cognitiones; & quia vita animæ est ipsius cognitio, trahit hanc ex omni parte: Id quod anima nostra recipit à Deo per intellectum suum, est fides vel scientia infusa in vita hac præsentis, & post hanc visio ipsius beatifica, id quod recipit à creaturis sunt cognitiones experimentales, quas trahit ad se ab extra per sensus.

Sanctissima anima Jesu Christi, quæ ejusdem naturæ est cum nostra (quamvis perfectionis

longè sublimioris super reliquas omnes) habet intellectum suum totum spirituale ad agendum cum Deo Patre suo; habet etiam sensus suos corporales, ad agendum cum creaturis suis: & per hoc commercium, quod magna hæc anima habere voluit cum parvis creaturis, acquisivit scientiam experimentalem: siquidem propriis suis experientiis probe cognovit malitiam hominum se persequentium absque intermissione: cognovit per experientiam dolores passionis suæ fuisse amarissimos, & ut Scriptura loquitur, *didicit ex iis, quæ passus est, obedientiam.* Quis diffitebitur, quin hæc experientiæ, quas habuit, boni & mali, sensibiles hæc cognitiones, quæ multiplicantur & augebantur indies, pepererint ipsi scientiam semper novam, semperque majorem.

Sed experientia nostrorum sensuum, reverà non est scientia, objecit desuper Philemon. Siquidem imprimis omnes nostri

Jesu Christi habuit cognitiones experimentales.

Hebr. 5.